

жду двама вардаци. Въ еѣното време, вижда ся че Рустигешо ся из-
кача по стѣба-та задъ малката маскирена врата той държи една
табличка възъ койшто има едно златно стѣкло, едно сребърно стѣкло
и дѣъ чаши. Той слага табличкѣтъ възъ подпорѣ-тъ на прозорецѣтъ
изважда си сабѣтъ и ся скрива задъ врата-та.

ПОЗОРИЩЕ III.

СЖЩЫГЪ, ДЖЕНАРО.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, на старна.

Боже! Дженаро!

ДОНЪ АЛФОНСЪ, като ся приближава до неа. Съ подмишка.

Познавате ли този момѣкъ?

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ, на старна.

Самый Дженаро! — Каква сѣдба, Боже мой!

[Тя го глѣда съ съжалваніе: той си заврѣща очи-тъ]

ДЖЕНАРО

Почитаемый херцоге, азъ съмь простъ офице-
рипъ и ви говорѣж съ почитаніето което ви прили-
ча. Тѣзи заранъ Ваше Высочество испроводили сте
да мя хванѣтъ въ вѣщѣтъ ми; молиж вы да ми
кажете що искате отъ мене.

ДОНЪ АЛФОНСЪ

Господине офицере, едно престѣпленіе кое-то
докача царскѣ-тъ честь ся случило тѣзи заранъ
срѣщо къща-та въ коя-то живѣете. Имя-то на на-
шата прѣлюбезна съпруга и братовчедка было раз-
рѣзано съ зло намѣреніе. Сега търсимъ престѣ-
пникъ-тъ.

ДОНА ЛЮКРЕЦИЯ

Той не го е направилъ! Измама има, донъ
Алфонсе. Тойзи младъ момѣкъ не е прѣстѣпни-
къ-тъ!